SUMMA
SCIENTIARUM HUMANARUM,
SEU
CONCLUSIONES
EX
UNIVERSA PHILOSOPHIA;

Perillustri & Reverendissimo Domino

D. JOANNI
De Gałczyno
GAŁCZYNSKI,

Ecclesiarum, Loviciensis Collegiatæ Canonico Unjejoviensis Decano & Officiali, Białcensis Præposito, Mecænati amplissimo.

SACRÆ,

Sub fortunatissimis ejusdem auspiciis

Defendente A. R. D. CHRISTOPHORO XAVERIO CZYŻEWSKI *Marianæ Academiæ Rectore, Maximæ Congregationis Præfecto, Maximi ac* REVERENDISSIMI SUI NOMINIS *minimo ac reverentissimo cliente,*

Anno

Increatæ & Incarnatæ Sapientiæ,

Cujus à summo egressio & occursus usque ad summum

1711.

Mense *Die*

Typis Collegii Calissiensis Soc. JESU.

Urſa minor majorq; Polo eſt: GAŁCZYNIUS Urſus,
Annon maximus eſt, SUMMA vel ipſa petens?

Frontem, Prælatumq; Caput, tranſmittit in aſtra,
Et medium ſe Orbi dividit atq; Polo;
Sic vel diviſus SOKOLA attingere SUMMA
Novit: quid faceret, ſi integer ille foret?

AD PERILLUSTREM
ET
Reverendiſsimum Dominum
D. JOANNEM
GAŁCZYNSKI
Łovicienſem Canonicum, Unjejovienſem Decanum & Officialem, Præpoſitum Białcenſem &c. &c.

V*T capaciſſimæ mentis Tuæ faſtigium attingeret, in ſummam ſeſe cum Philoſophicis Theſibus, redigere debuit Oratio,* PERILLUSTRIS REVERENDISSIME DOMINE. *Equidem habet tenuitas noſtra prætextum: dum Benefactori ampliſſimo, ſummam ; literarum Complemento, Summam Scientiarum rependit quodammodo. Et certè in hoc felices ; quòd cum Tua liberalitate aliquando ad calculum venerimus ; dum ſummam, in cenſum quendam gratitudinis, Nomini Tuo, ſubſcribimus. Redigi-*

mus

mus etenim in numerum, sparsim profusa beneficia; ex quibus eam confecimus summam; quâ ipsæ etiam censeri artes, non erubescerent. Nec iste solùm est, abblandientis styli lepor: nihil enim gratitudo nostra, hucusq́ egisset; si non Philosophiæ summam, eidem obtulisset; per quem, consummari Calissienses cæpêre scientiæ. Et certè ideo forsitan, sese in summam collegit Philosophia; quia jam ultimatò summa est in scholis nostris; cum supremam Cursûs Theologici coronidem, Athenæo Calissiensi imponas. Quare tam multa in literas expendenti, meritò scientiarum summa contigit. Sanè nulli magis erudita liberalitas est; quam quæ verè liberales, & sui similes produxit artes; & ad apicem deduxit sapientiam. Adeò aurum Tuum multorum prodigalitate ingeniosius est! vidimus etenim, plerumq́ superbas opes, duris atteri machinis, aularum structuris obtundi; in quibus, tam insolenter occurritur venturis aliquando ruderibus. Vidimus profusas aliorum divitias, in luxum effluxisse; ut post brevem hortorum, Palatiorumq́ usuram, molliùs tam delicatâ auri jacturâ premerentur. Tibi nunquam tam ruditer fluxêre impensæ; quasi limatius à Tuo contactu aurum, nonnisi ad ingenia polienda inserviret. Et verò, nullæ tam fluxæ in Tuis manibus, fuêre opes; quas solidior usus, in fundamentum scientiarum non secerneret: id demum honestum ratus si artium ageres architectum Nec dubium, quòd feliciter Tuis innixa curis structura eminebit; qui non minus literarum cultor, quàm conditor es. Verum equidem quòd nulla inclinantium sese sub Stemmate murorum majestas, Te adoret; nulla in fastigium educta moles, Tuæ sese submittat liberalitati: sed hoc minus est in rem nostram; nimirum eum conditorem colimus; cujus amplissima manus, non ædium, sed eruditarum mentium capacitate sese continere intendit. Profectò animorum ista fundatio est, & augustissima; in qua universorum ingenia, in immensum extendi poterunt. Sanè angustior desideriis suis, Archidiæcesis nostra fuerat: quæ sacrioris scientiæ hucusq́ indiga, aliunde radios ducere debuerat. Tu primus, ne alieno sole caleremus, sidus Theologicum appendisti: quod cum singulari magni Nominis luce, diu illustre iter decurret. Verùm vocamur alio, ab admiratione communi; id enim stuporem nostrum implet maximè; quod Karnkovianum, Lubiensciamumq́ opus perficias, eo ipso vix non Eminentissimus;

quod

quod Præsulum cœptis, supremam imponas manum. Admisere Te illi in consortium Fundatricis gloriæ; & minùs jam credo sanctissimi manes, se non perfecisse intentum dolent; cum sua vota Te consummatore continuari, è tumulis adspiciunt. Laborant etiam nunc pientissimæ umbræ, in sudantibus mausolæis; ne sacra tiara inornatus, Fundatorum numerum augeas; quorum desideria, tam amplâ munificentiâ auxisti. Equidem, haud ingrata mentione, recolimus STANISLAUM KARNKOWSKI; *cujus innocens agnus, hoc est, in favores pecus mollissimum, ita sese in commoditates nostras attondit; ut planè in habitum abirent gratiæ. Adoramus profundo gestu* MATHIÆ ŁUBIENSKI *Gentilitium Caput, quod adacto gladio transfossum, è nobiliori quàm olim Iupiter vulnere, Calissiensem fecit renasci Minervam. Verum nescio quod in ipsis muris dubium est; dum illa structurarum machina, (quæ geminis Præsulibus, plantam suam submisit,) Tibi Theologiam, hoc est Scientiarum Caput & fastigium sponte inclinat; quasi adeò sumptuosa moles, ideo se solum erexisset; ut à Tuo perficeretur Imperio. Dum alias otiosâ imaginatione in fortunam Collegii nostri inquireremus; advertimus bruta nonnisi in humanitatem quandam consensisse; ut nostræ felicitati faverent: Spectavimus* KARNKOVIANOS *Agnos,* Uros ŁUBIENIANOS; *(quibus in nos nullum humanius stemma extitit;) nunc iterum* SOKOLA *Tuus accedit; qui sic in humanitate profecit; ut etiam ad Theologiæ fundamenta suum studium transferret.* Implet Nobilissimum PERILLUSTRIS GAŁCZYNSCIORUM *Domûs Insigne, grande illud ænigma, hoc est fortissima inter coalescentem Aprum &* Ursum *cæsura; quæ verè disputantibus debebatur: in scissi etenim* SOKOLÆ *gloriam, rursus Theologia nostra decidet. Maximè cum in eam mansuetudinem cicur evaserit stemma, ut sese à suis palpari gratiis, contrectari beneficiis permittat. Neq; solùm concrescentem cum* Urso *Aprum miramur hodie; nempe illud gloriosius est,* SOKOLAM *Tuum cum* KARNKOVIANO *Agno, &* Uro ŁUBIENSCIANO *convenisse; ut affini liberalitate, paribus incorporentur beneficiis; ducturi propediem consanguinitatem purpurarum; quos ita & animi & liberalitatis quædam cognatio conjunxit. Hic excurrere parabamus in vetustissimæ Domûs* GAŁCZYNSCIORUM *decora: sed quia*

)†(*longum*

longum esset in singulorum abire Panegyres; PERILLUSTREM REVERENDISSIMUM MARTINUM GAŁCZYNSKI *Custodem Posnaniensem, Præpositum Łoviciensem, Gnesnensem Lanciciensem Canonicum, nec non* JOANNEM *Cantorem Gnesnensem Canonicum Cracoviensem & Sacræ Regiæ Majestatis Secretarium, reverenter summa scientiarum præterit, vel ideò; quia in Te uno & sanguinis & Gloriæ recognoscit summarium. Nostræ jam felicitati, à Tua manu consummatæ, nihil restat; nisi cum summam scientiarum obtulerimus, nos ipsos in summam votorum adstringere: hoc est, ut post Łovicienses Cathedras, Unjejovienses Prælaturas, Te cognatus evehat honor; unde Te scientiarum nostrarum summa, summum possit adspicere, ut vovemus.*

CONCLUSIONES
EX
VNIVERSA PHILOSOPHIA.

I.

DAntur Scientiæ, idque etiam de novo; ad quas sufficit certitudo & evidentia etiam moralis. Scientia totalis habitualis non est simplex & indivisibilis qualitas. Scientia actualis potest stare simul etiam in eodem actu, circa idem objectum, cum actu opinionis. Objectum attributionis in scientiis in actu secundo tale, non est ullatenus ex placito inventorum; neq; tamen est purè ex natura sua tale.

II.

LOgica est Scientia Scientiarum, seu scientia considerans reflexè ipsas scientias. Dividitur inter alia, in Logicam strictè & latiùs talem. Objectum attributionis Logicæ, est veritas Scientifica: Materiale, Ens rationis Logicum, seu actûs & habitûs intellectûs, tendentes in suum objectum sub ratione veri; adeóq; etiam voces humanò modò formatæ, & operationes intellectûs; inter quas, illam (quæ aliàs dicitur tertia operatio intellectûs) probabile est non esse contradistinctam à secunda operatione intellectûs, sed esse speciem illius.

III.

OBjectum formale Logicæ, est tendentia actuum & habituum intellectualium, in suum objectum sub ratione veri; adeòq; etiam rectitudo Logica passiva; quæ in re non est ipsa conformitas actuum intellectûs cum præceptis Logicis, sed potius est aptitudo actuum intellectûs ad finem Logicæ, scilicet ad veritatem scientificam.

IV.

Logica strictè talis seu minor, vulgò Dialectica, est utilis & necessaria moraliter ad alias scientias perfectè comparandas; est intrinsecè partim practica, partim speculativa.

V.

Logica verò latiùs & antonomasticè talis, seu illa, quæ post Dialecticam solet tradi, est intrinsecè purè speculativa. Extrinsecè sitne practica an speculativa in actu secundo, Logica; id dependet à placito proprii cognoscentis.

VI.

Dantur relationes reales; non sunt quidquam superadditum fundamento & termino concretè sumptis. In illis ratio fundandi & terminandi, est semper eadem; terminus autem debet distingui realiter à fundamento.

VII.

Relatio sumpta formaliter non mutuò, identificatur adæquatè ipsi rationi tenenti se ex parte fundamenti; terminus verò & cætera omnia requisita essentialia ad relationem in obliquo nonnisi importata, sunt connotata prædictæ relationis, non constitutiva.

VIII.

Porro constitutivum alicujus rei definitivè est id; quod secundùm totam suam entitatem identificatur eidem rei. Per ordinem verò ad dignoscendum, quodnam in particulari requisitum essentiale alicujus rei, sit constitutivum, & quod Connotatum ejusdem, tenemus universaliter tanquam principium; quòd omne illud requisitum essentiale alicujus rei sit constitutivum ejusdem, quod in explicatione ipsius importatur in recto; quod autem non importatur in recto, est tantum Connotatum extrinsecum ejusdem rei.

Non

IX.

NOn implicant imò etiam defacto dantur Connotata extrinſeca antonomaſticè talia. Præter hæc Connotata extrinſeca, datur etiam Connotatum intrinſecum ſtrictè tale alicujus rei aut denominationis.

X.

DAtur diſtinctio realis, etiam inadæquata; non eſt quidquam ſuperadditum illi enti quod denominatur diſtinctum. Non datur imò probabiliùs etiam implicat in creatis, diſtinctio media inter realem & rationis tam virtualis intrinſeca, quàm formalis ex natura rei.

XI.

SImiliter non datur, & probabiliùs etiam implicat in creatis, præciſio objectiva talis; per quam cognoſcatur una formalitas objecti, altera verò priori realiter adæquatè identificata, in re ipſa non cognoſcatur ullatenus ſecundùm ſe.

XII.

DAtur univerſale tam in eſſendo quàm in prædicando, non tamen extra ſingularia; ſed potiùs hoc univerſale formaliter tale, in re ſunt ipſa plura ſingularia ſimilia ſibi repræſentata per modum unius ſub conceptu ſingulis applicabili.

XIII.

UNiverſale in actuali prædicatione de ſubjecto ſingulari vel minùs patente retinet ſuam univerſalitatem. Non eſt ſufficiens ad illud unitas convenientiæ, item unitas tam poſitiva Scotiſtica, quàm negativa Cajetanica.

XIV.

VEritas formalis identificatur adæquatè ipſi actui; qui dicitur verus; objectum autem non identificatum realiter cum eodem actu, habet nonniſi pro Connotato. Propoſitio vera tam vocalis, quàm mentalis, pro-

babiliùs non poteſt tranſire in falſam, reſpectu ejuſdem omnino objecti; & econtra.

XV.

OBjectum verificativum propoſitionis affirmativæ, eſt identitas ſubjecti cum prædicato. Propoſitio verò negativa ut ſit vera, non requiritur ut nemine cogitante detur aliquod illius verificativum. Aliqua propoſitio etiam identica, poteſt eſſe falſa. Propoſitiones de futuris etiam liberis tam abſolutis quàm conditionatis ſunt determinatè veræ vel falſæ.

XVI.

DAntur compoſita naturalia, & principia intrinſeca illorum; quæ priucipia & conſtitutiva compoſiti phyſici eſſentialis in facto eſſe, ſunt duo tantùm, ſcilicet materia & forma unitæ ſibi. Totum phyſicum etiam eſſentiale, non diſtinguitur ullatenus nemine cogitante ab omnibus ſuis partibus ſimul ſumptis.

XVII.

COmpoſiti eſſentialis in fieri principium intrinſecum, eſt unicum tantùm, ſcilicet ſola materia; alia eſſentialiter requiſita ad compoſitum in fieri, ut privatio formæ ſubſequentis, & ipſa forma ſubſequens, ſunt nonniſi Connotata prædicti compoſiti in fieri.

XVIII.

UNde prædicti compoſiti, non ſunt tria iſta principia, Materia, privatio, & forma; ſed vel maximè forma ipſa ſubſequens, idq; etiam in ſententia negante Connotata antonomaſticè talia.

XIX.

MAteria prima datur; exiſtit per propriam exiſtentiam; habet potentiam ſibi adæquatè identificatam receptivam formarum; ſecundùm ſe ſumpta, appetit appetitu innato omnes formas ſubſtantiales æqualiter; non dependet etiam phyſicè ab illis; eſt eadem ſpecie in omnibus compoſitis.

Datur

XX.

DAtur forma physica substantialis corporeitatis organica, constans formis substantialibus partialibus tanquam suis partibus; adeoq; dantur formæ substantiales partiales. Aliquæ formæ substantiales totales, possunt dari simul etiam naturaliter in eadem materia.

XXI.

UNa numerò forma non potest naturaliter informare simul plures materias totales à se dissitas; potest divinitus: & defacto etiam successivè non informat plures materias totales, per transmigrationem ex una tota materia in aliam.

XXII.

NOn dantur Formæ modales seu modi strictè antonomasticè tales. Unde res aliqua, secundùm se aliàs indifferens ad aliquam denominationem, determinatur ad illam non per modum strictè talem, sed potiùs per formam ratam ex natura sua determinativam, ejusdem rei ad talem denominationem: quæ forma licèt non sit vel non esset connexa cum eâdem re, tamen coexistendo huic rei, eo ipso determinat illam actu ad talem denominationem.

XXIII.

UNio physica essentialis in quovis composito physico probabiliùs est unica tantùm; eaque materialis. In Composito habente formam causatam passivè à suo subjecto, unio physica essentialis est ipsa passio & eductio ejusdem formæ.

XXIV.

SEcus in Composito habente formam strictè creatam, ut in Composito humano, unio non est passio & eductio ejusdem formæ; sed potius est aliqua entitas distincta realiter a materia & forma etiam simul sumptis & penetratis secum, ac ultimò ad se dispositis.

Causa

XXV.

CAusa physica efficiens creata immediata, non potest etiam divinitus agere in distans simpliciter, non transmittendo virtutem suam per medium; similiter non potest se ipsam positivè producere, tam quoad secundò, quàm quoad primò esse:

XXVI.

PLures Causæ physicæ efficientes, non possunt etiam divinitus causare se mutuò quoad primò esse; possunt quoad secundò esse etiam naturaliter. Possunt item totales in actu secundò, causare simul etiam naturaliter aliquem effectum unum eundemq; omnino.

XXVII.

QUævis creatura immediatè primò producitur, & conservatur à Deo, dependetq; immediatè à Deo quoad suum operari. Causæ creatæ necessariæ ad individuationem sui effectûs, probabiliùs determinantur à solo Deo; liberæ verò à se ipsis non à Deo. Prædeterminatio physica in causis necessariis non datur; in liberis, etiam non potest dari salvâ earum libertate.

XXVIII.

ACtio & Passio, est forma ex naturâ suâ determinativa effectûs ad esse causati, & causæ ad esse causantis; actu autem determinat ad eandem denominationem eadem actio & passio non secundùm se præcisè sumpta, sed nonnisi coëxistens causæ suæ in actu primo proximo constitutæ. Hæc passio & actio tam creativa quàm eductiva à quâcunq; causa procedens, non distinguitur realiter absolutè à suo effectu; dicit tamen aliquid plus pro Connotato. Similiter eductio à passione non distinguitur absolutè.

XXIX.

INfinitum Categorematicum simpliciter tale, definitivè est aliquid inexhauribile successivè per quamcunq;

purè

purè ſucceſſivam acceptionem partium, & ſimul tale, quo majus dari non poſſit in eodem genere. Econtra infinitum categorematicum ſecundùm quid tale, eſt aliquid inexhauribile ſucceſſivè & ſimul tale, quò majus dari poſſit in eodem genere.

XXX.

IMplicat abſolutè omne infinitum Categorematicum, creatum, ſimpliciter tale. Implicat item maximum creatum tam finitum quàm infinitum, in quocunque genere tali, quod ex natura ſua poteſt creſcere ulteriùs & ulteriùs; implicat inquam maximum creatum tale, quò majus dari non poſſit in eodem genere.

XXXI.

PRoinde implicat & creatura perfectiſſima idq; ſive dicatur finitæ ſive infinitæ perfectionis. Poteſt dari, imò etiam datur infinitum ſincategorematicum creatum. Poſſibile item eſt infinitum categorematicum creatum permanens ſecundùm quid tale.

XXXII.

PArtes integrales Continui quanti finiti, diſtinguuntur realiter ante omnem aſſignationem. Quod continuum non componitur ex ſolis indiviſibilibus, ſed potiùs tum ex indiviſibilibus, tum ex diviſibilibus realiter, idquè diviſibilibus in infinitum ſincategorematicè, non autem categorematicè: componitur item ex diviſibilibus per rationem in infinitum.

XXXIII.

EX ſententia communiori Ariſtotelica de Continuo, ſequitur dari infinitum categorematicum creatum ſimpliciter tale, in ſententia uſurpante communiorem definitionem, infiniti ſimpliciter talis.

XXXIV.

UBicatio probabiliter eſt entitas poſitiva diſtincta realiter à re locata & loco extrinſeco; non tamen

eſt

est modalis sed rata. Vacuum philosophicè sumptum, penetratio duorum corporum habentium distinctas quantitates, & existentia unius corporis etiam circumscriptiva in pluribus simul locis, possunt dari divinitus; non possunt naturaliter.

XXXV.

DUratio rei creatæ non est quidquam superadditum eidem rei & tempori extrinseco; sed potiùs est ipsa còëxistentia ejusdem rei cum tempore extrinseco, vel reali vel imaginario; adeoque identificatur realiter adæquatè absolutè eidem rei, prout còëxistenti cum tempore extrinseco.

XXXVI.

ANima est actus primus corporis physici organici potentiâ vitam habentis; idq; est actus informans, non autem purè assistens corpori. Unica nonnisi datur anima in quovis Composito vivente; informat etiam ossa, dentes, ungues, cornua, rostra, plumas avium, squammas piscium, capillos, barbam, lanam, sanguinem. Omnis augmentatio viventium habet terminos sibi a natura præfixos.

XXXVII.

MUndus est compages ex cælo & globo terraqueo cæterisquè in terra inclusis còalescens; est unicus tantùm; licet plures sint possibiles, est sphæricus, & perfectus; defecit tamen probabiliter in aliquibus à prima illa perfectione in qua fuerat primis sæculis conservatus à Deo; & simul in aliquibus profecit, præcipuè in moralibus perfectionibus.

XXXVIII.

CÆli sunt tres, corruptibiles ab intrinseco; non sunt corpora essentialiter simplicia, sed composita ex materia & forma non vivente. Elemenra sunt quatuor, ignis, àër, aqua, & terra, Ignis elementaris, non est sub concavo lunæ.

Ens

XXXIX.

ENs est id, quod est actu realiter nemine cogitante; potest præscindi à suis differentiis; (& econtra differentiæ ab ente;) adeoque non transcendit formaliter suas differentias, neque transcenditur ab illis; respectu suorum inferiorum est univocum.

XL.

EXistentia DEI nostri gloriosissimi, independenter à fide divinâ est demonstrabilis simpliciter scientificè Atheo ex ipsa creaturarum existentia; sed non in sententia requirente certitudinem Metaphysicam ad scientiam simpliciter talem. Simul tamen existere Deum est lumine naturæ notum, seu simpliciter per se notum, non solùm quoad se sed etiam quo ad nos. Immortalitas animæ rationalis, potest ratione naturali demonstrari.

XLI.

PRoprietates Metaphysicæ seu attributa entis ut sic, sunt tria, scilicet unitas, bonitas, & veritas transcendentalis. Entis per se, seu substantiæ, potissima proprietas est subsistentia; quæ strictè Philosophicè sumpta, definitivè est terminus naturæ in perfectione substantiali physica.

XLII.

DAtur prædicta subsistentia; potestque etiam ratione Philosophicâ probari existentia illius. Quæ subsistentia propria naturæ creatæ, in re est ipsa natura creata completa non unita physicè ulli substantiali suo perfectivo; adeoq; præter naturam creatam completam nil plus dicit, nisi negationem generalem unionis physicæ cum alia substantia perfectiva ejusdem naturæ.

XLIII.

PRoinde subsistentia propria naturæ creatæ completæ, non est modus nec ulla alia entitas positiva realiter superaddita eidem naturæ; non est item nec potest esse

ipſa & ſola negatio generalis unionis phyſicæ immediatæ, ejuſdem naturæ completæ cum alia ſubſtantia, ſive quacunque, ſive nonniſi digniore.

XLIV

EXiſtentia rei creatæ, non diſtinguitur nemine cogitante ab eſſentiâ ſibi proportionatâ. Poſſibilitas activa creaturarum, in re eſt ipſa cauſa productiva earum : adeoque omnipotentia D E I, eſt poſſibilitas activa omnium creaturarum, æterna, immutabilis, ac neceſſaria ſimpliciter.

XLV.

PRæter poſſibilitatem activam extrinſecam, ex ſuppoſitione exiſtentium creaturarum defacto debet admitti; quòd detur aliqua poſſibilitas intrinſeca paſſiva, ſeu formalis earundem creaturarum. Quæ poſſibilitas paſſiva intrinſeca actualis creaturarum, in re ſunt eædem creaturæ exiſtentes.

XLVI.

ULtra hanc poſſibilitatem, nulla alia datur nemine cogitante poſſibilitas intrinſeca creaturarum; adeoque non exiſtente creaturâ poſſibilitas illius intrinſeca non datur nemine cogitante abſolutè in ſe intrinſecè. Proinde cauſa prima ſeu D E U S noſter glorioſiſſimus non connectitur eſſentialiter cum poſſibilitate intrinſeca creaturarum. Similiter cauſa creata non connectitur cum poſſibilitate ſuorum effectuum.

XLVII.

POſſibilitas paſſiva intrinſeca rei creatæ, non eſt quidquam abſolutum æternum, actuale, nemine cogitante diſtinctum à Deo; ſive id appelletur diminutum, ſive quidditativum; non eſt item nemine cogitante disjunctivè ac indeterminatè, vel exiſtentia ejuſdem rei, vel non exiſtentia ſeu negatio exiſtentiæ.

Simi-

XLVIII.

SImiliter prædicta possibilitas non est aliquid conditionatum explicabile tali actu; quòd sit id, quod si existeret non involveret contradictionem. Pura possibilitas passiva intrinseca rei creatæ, non est nemine cogitante ipsa & sola negatio contingens existentiæ ejusdem rei.

XLIX.

DAtur nemine cogitante realiter aliqua negatio necessaria chimæræ, tenens se ex parte entium realium; estque ipsum ens reale. Negationes objectivæ formales entium positivorum, non dantur ullatenus nemine cogitante in se intrinsecè, etiam impropriè & suô modô; adeoq; non sunt entia etiam abusiva & diminuta.

L

ENs rationis fictitium, est illud; quod habet esse tantùm objectivè in intellectu; seu est impossibile cognitum. Proinde impossibile objectivè potest cognosci, etiam ab intellectu Divino; cui cedant universa

A. M. G. P. V. M. I. C. H. O. S. PP. C.

Defendentur publicè in Aula Karnkoviana Collegii Calissiensis Societatis JESU *ab eodem qui supra, Anno Domini* 1711. *Mense Junio Die Horis consuetis.*